

ANÓKA ESZTER

MODELL

Kezdődik — gondolta az asszony. Nem nézett a férfira, annak merev tartása, ahogyan az üres székre bámult, képtelenné tette rá.

— Elfelejtettél Jeannak tányért tenni.

— Igen, Hannó, hozom.

— Merj is neki, látod, milyen sovány.

— Igen, kedvesem, már mertem is.

Olyan halkán beszélt az asszony, hogy az már nem is beszéd volt. És lágyan mozgott, hangtalanul. A férfi háta mögé állt, a szék támláját fogta, készen az újabb mondatokra.

— Tiszteld meg a barátom azzal, hogy leülsz vele enni. Ő a legjobb barátom, még nem mutattam be, de te biztosan ismered.

— Igen, ismerem.

— Jeannak hívják, ilyen franca néven, de magyar, mint én, bár te Hannónak hívsz.

— Bizonyára őt Jeannak nevezte el egyszer valaki. Értem.

— Ül le, ha érted, és merj újra Jeannak, mert nagyon éhes, messziről érkezett hozzánk.

— Igen, ő mindennap megteszi ezt a hosszú utat.

— Mindennap. Húséges barát. Légy olyan vele, mint velem, ha nem esik nehezedre. Tőled talán elfogadja a gyengédséget.

— Igen, kedvesem.

— Üdvözlöd őt úgy, mintha én térnék haza hozzád. Ne légy tartózkodó, ő olyan, mintha én volnék, csak nem tudott kitalálni téged.

— Ő igen, kedvesem, ő hogyne!

Az asszony, tenyerét az asztal szélének támasztva kiegyenesedett, a harmadik székhez lépett és megszólalt.

— Jean! Későbbre ígérteztél.

Örömtől és meglepetéstől mélyült el a hangja, állt a szék előtt.

— Milyen jószagú vagy. — A levegőbe szimatolt. — Sohasem fogom megszokni a szagod. — Szünetet tartott. — Gyere, foglalj helyet! — Kezével olyan mozdulatot tett, mintha egy hosszú, kicsit görnyedt hátat könnyedén végigsimítana. Egy percig állt még, aztán elfordult az üres széktől, és csendesen a helyére ült.

— Hogy vagy, Jean? — kérdezte.

— Látod, Jean — mondta a férfi —, milyen kedves asszony? Tudom, ilyent akartál te is.

— De Hannó! Ez talán rosszul esik Jeannak. Legalább olyan érzékeny, mint te.

— Érzékenyebb, mert éhes. Egyél, Jean, nekünk van, hát neked is. Okos asszony ez, nem felejt el semmit. Ízlik? Vagy sótlan? Szólj nyugodtan! Mi ki sem tesszük a sót az asztalra, úgy főz ez az asszony. No nézd, hogy elpirult! S ha látnád, milyen zavarban van, mert azt mondom, hogy szép!

— Hannó, kedvesem, Jean — megakadt — Jeannak ízlik az étel, hiszen egyforma az ízlésetek.

— No igen — folytatta a férfi a harmadik szék felé fordulva. — Tíz képet festettem róla! Csupa vörös, fekete és fehér. Azt szokta válaszolni: te most

ilyennek látsz... Én tudom, hogy nem vagyok szép, gyorsan kell festened, addig, amíg szeretsz, mert aztán már nem látsz szépnek. Érted, hogy milyen asszony?

Az asszony felállt, s anélkül, hogy felnézett volna, egymásba rakta a három tányért, tetejére a levesestálat, és kiment. Mintha fővenyen járna. A konyhában megrázta a fejét, fogta a mártást, a húst, karjára tette a kegyereskosarat.

— Spárگا, Hannó, első az idén. — Mosolygott, megcsókolta a férfi halántékát, és megcsókolta a levegőt a harmadik szék fölött.

— Örülsz, Jean?

— Szedj neki! Látod, milyen mamlasz, nem tanulja meg, hogy tőled mindezt elfogadhat.

Az asszony összerezte, a merőkanál a tálhoz koccant. Ránézett a férfira, először azóta, hogy elkezdődött. A férfi görnyedten ült, könyökét teljesen az oldalához szorította, mintha belefűrődött volna. Arca fegyelmeztet volt, de feszült, szeme feketének tűnt és parázslott. Az asszony megborzonegott, nehézkesen elfordította fejét.

— Mesélj, Jean, mi újság? Az asszony előtt nyugodtan beszélhetsz. Vagy te olyan hallgatag maradtál, mint régen? Én se lettem fecsegő, ne hidd, hogy megváltoztam. Tudom, holnap ismét látlak, mégis mindennap félek, hogy nem jössz, hogy elhagysz minket. Azt mi nem hevernének ki, úgy-e? — szólt az asszonyhoz.

— Nem, kedvesem, de Jean akkor se tudna elhagyni minket, ha akarna, hiszen oly régen vagytok barátok, egyikőtök se lehet meg a másik nélkül.

— Jean, ferd le az asszonyt! Gyönyörű. Most elpirult és tiltakozni akar, de ne figyelj rá. Nem tudtam, mi a test, amíg nem ismertem. Oldott benne minden, úgy van együtt, ahogy annak idején szeretttük volna. Vetközz le! — fordult az asszonyhoz.

Felállt, a szoba sarkába ment, keretet, vásznat vett elő, a szoba közepére hozta.

— Tessék! Itt van, el kell fogadnod! Nem jótékonykodom, ne dühíts! Csökönyös vagy, mint egy számár, és belepusztulsz. Már csontjaid sincsenek, te próféta, te, te agyalágyult!

Kiegyenesedett. Az asszony pucéran állt a kályha mellett.

— Igen! Eladtam magam, ezt mondd te. De nézd meg a képeim! Nem igaz, hogy megkötöz. Ó a szabadság, hát nem látod, hogy vörössel festem? — Félrehajtott fejjel figyelt.

— Nem igaz! Tönkre akarsz tenni. Nem függök tőle. Mást is fogok festeni, de most őt kell. Kell! Ha behunyom a szemem, akkor is látom. Mindig látom. Féltekeny vagy rá? Elküldjem? Megöljem? Akarod, Jean?

Hangja könyörgőre halkult. Megtántorodott, estébe kapta el az asszony. A díványhoz vitte, levetkőztette, betakarta. A férfi nem volt eszméleténél. Az asszony mellébújt, simogatta a homlokát.

A férfi hamar magához tért. Érezte a forró testet, keze elindult, elért az asszony hátáig, ott megállt.

— János — suttogta az asszony. Holnap... — gondolta, és alámerült.